

Török Nándor

Magamatadó

Jómagamat a jövőbe', ha nyüstölöm is teli hévvel
s hitványságom eléd rút, alja világ, ha kitárom:
nincs-e jogom megítélni köröttem mást is e földön?
Lenne igényem rá, s elegendő ok számtalanul sok,
de sorra kerül majd mind a cudar valahány, ha kivárom
bő türelemmel, mert soha nem feledi el a végzet
múltban a jót, se a rosszat. Ez, miben bízik a szív és
bízik az oktan elme, oly végtelen védtelenül.

„*Bort iszogatván*” épp ezért önmagam gyűlölöm én meg.
Az ókori szóban a lényegi lényeg meglapulón:
vétkézve önkritikára találni kénytelenül, de nehéz.
S mint a muszályt valahogy, eme létet úgy tűrni,
ez, amiért a boroknak ismerős dalnoki mámora vár,
s hajnali kínja, ha oly megalázó is koponyámnak
(mert keserédes a bor s keserédesen fáj a valóság),
fő oka, hogy a rügyét fura dalban bontja a bú odabent.

Így enyhülhet a bennlakozó öngyűlöletem is irántam,
mert, ami léteemet csorbítva sújtja, azt elfeledem.
Énsajnálatomon mi lehetne az isteni gyógyír?
Gondolatom, amitől tovaszáll kegyigérve gyakorta:
csak te szeress adakozván még, te szeress, de elégszer,
hű melegében ölednek elélek boldogan én,
s nem csepülöm majd utcai harsány olcsó szóval a sorsom.
Múzsa, magam ma neked megadom, megadom, megadom.

Szapphó örök

Éneked hangja, ha elszállt a *sósizü* esteli szélbe,
néreiszek hada ösztönösen vad tánkra hevült.
Vágyteli néped nem feledett el: volt rá kétezer éve.
Leszboszi dal, ami fűti a szívbeli jéghideg ürt.

Szapphó halála

Költőnő, aki voltál: földi szerelmek lantosa, te,
vad műtilénei vágyak ógörög énekese.

Ösztönösen te leírtad végtelenül buja vágyad.
Rád, kicsapongó istenek ott fent hiába vártak.

Férfira vágytál: izzadó húsrá égető lázban.
Női karokra, telt tomporokra öled kitártan.

Érzéki ember: szeretve-bízva az éveid múltak.
Testnek az aggkor szörnyű, ha jönnek, szerelmek újak.

Phaónt szeretted, s az ifjú révész nem viszonozta,
ez vezetett el a bús okozatból vissza az okra.

Héphaisztosz

*Mottó: „mert csúf valék és szégyenére sánta;”
(Babits: Héphaisztosz)*

Istenség dühének torz ivadéka,
rondának kreált az örökkévaló,
s nagyot zuhantál, jut eszedbe néha:
Megszülettél, s máris elkerült a jó.

A tiszta létű *frigyetóvó* Héra
az égi fényből a földi mocsokba
mégis úgy dobott le, mint aki félt a
vélt szégyenétől, s lesújtott az okra.

Istennők kegye bántott már elégszer
(ajándékszavuk volt mind talmi ékszer):
Aphrodité is torzódra tett szarvat.

Üllőd azóta szolgálja az Eget,
s a 'sánta kovács' (néped így emleget)
vulkán tüzében acélt gyúrva hallgat.